

mig noget vidtløftigere, idet jeg navnlig anser det for hensigtsmæssigt at komme ind paa en nærmere Drøftelse af Yttringer, vi forleden hørte fra Formandspladsen, om Grunden til de lange og resultatløse Samlinger, som vi Alle ere enige om at beklage. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse de Yttringer, han brugte, og som findes Sp. 76 i Tidenden. De lyde saaledes: „Jeg tror at turde udtale, og deri har jeg vistnok Samstemning fra hele Thinget, at forte Rigsdags-samlinger ville vi kun kunne gjøre os Haab om, naar to Betingelser opfyldes, den ene, at hver Mand af Thinget gjør sin Pligt — og det tror jeg, Enhver har Villie til — og den anden, at der er det ønskelige Forhold mellem Thinget og Regjeringen.“ Formanden steg ikke ned til sin Plads i Salen for at yttre sig saaledes, men han foretrak at yttre sig fra Formandspladsen. Dette, tror jeg, var meget klogt, thi derved opnaaede han, at Yttringen ikke kunde modiges. . . .

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem maa dog erindre, at her er ikke Tale om Formandens Fremgangsmaades større eller mindre Klogskab, men om Spørgsmaalet om Nedsættelsen af et Udvalg.

Stundenburg: Jeg har udtalt derom, hvad der laa mig paa Hjerte.

Formanden (Krabbe): Naar det ærede Medlem har udtalt, hvad der laa ham paa Hjerte, maa jeg indsfyde en lille Bemærkning til det ærede Medlem.

Stundenburg: Det er en Misforstaaelse, thi jeg har Mere at sige angaaende Spørgsmaalet om Sagens Henviisning til Finansudvalget.

Formanden (Krabbe): Jeg maa dog først gjøre en Bemærkning angaaende det Punkt, som det ærede Medlem nu har berørt. Det ærede Medlem har indbraget i Spørgsmaalet om Nedsættelsen af et Udvalg nogle Yttringer, udtalte af Formanden for nogle Dage siden. Det ærede Medlem har desangaaende fremsat nogle Bemærkninger, som synes at skulle være en Kritik over Fremsettelsen af disse Bemærkninger fra Formandspladsen. Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad der var Grunden og efter min Mening den forpligtende Grund for Formanden til at komme med dem. Formanden skal ikke deltage i Forhandlingerne; men naar det forekommer Formanden, at der gjøres Forsøg paa at sætte dette Thing under et uretfærdigt Tryk ved Foretagelsen af dets Arbejder, er det efter min Opfattelse Formandens Pligt at værgø Thinget derimod. Det ærede Medlem har fremdeles Ordet.

Stundenburg: Det, der foreligger til For-

handling, er Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden eller Ikke-Hensigtsmæssigheden af at henvise den Sag, hvorom der debatteres, til Finansudvalget, og det er derfor mit Ønske, at godtgjøre, at denne Henviisning af forskjelligartede Sager til Finansudvalget tilligemed den hyppige Nedsættelse af store Udvalg er den væsentlige Grund til den langsomme og mindre tilfredsstillende Fremgang, som Thingets Arbejder have. Jeg anser det for min Pligt at fraraade Thinget yderligere at følge denne Vej og at fraraade Thinget at henvise denne Sag til Finansudvalget, som iforveien, i hvad der naturlig ligger til det, har fuldt op af Arbejde. Jeg agter derfor at godtgjøre, at den omhandlede Arbeidsmaade er uheldig, og at den er særlig uheldig, fordi den foranlediger de lange og resultatløse Samlinger. Grunden til Samlingernes Længde og mindre Udbytte er tidligere bleven fremhævet af den nu afgaaede Finansminister Fornesbech, da han sagde, at han skjønnede tydeligt, at der er en Tilbagegang i Thingets Arbejdsdygtighed. Det kunde synes, at der ikke kan være Tale om nogen Forhandling derom, og dette vilde ogsaa være rigtigt, dersom der ved Thingets Arbejdsdygtighed forstodes de enkelte Medlemmers Arbejdsdygtighed; thi lige saa lidt som Nogen af os kan lægge en Ålen til sin legemlige Vægt, lige saa lidt kan Nogen af os forpøge den Arbejdsdygtighed, hvoraf han er i Besiddelse. Naar Spørgsmaalet derimod ikke er om de enkelte Medlemmers Arbejdsdygtighed, men om Thingets Arbejdsdygtighed som saadant, spiller Arbejdsmaaden en meget væsentlig Rolle. Derfor forekommer det mig tydeligt, at Forhandling i store Udvalg og Sammenhobning af Sagen i det samme Udvalg nødvendig medfører en Forhaling af Sagerne Fremme. Der findes en Overbebyrdelse af Medlemmerne Sted ved deres Beskæftigelse i de forskjellige Udvalg; de have ondt ved at give Møde i Udvalgene, og som Følge deraf maa Udvalgenes Møder ved forskjellige Leiligheder udsættes, hvorimod der ingen-somhelst Fordel vindes med Hensyn til Behandlingens Grundighed. Overimod ligger det i Sagens Natur, at denne Beskæftigelse i mange og store Udvalg, denne Optagelse af Medlemmernes Tid gjør det umuligt for dem at skænke de enkelte Sager den Forberedelse, som det er ønskeligt, at ethvert Udvalg vilde skænke vedkommende Sag. Jeg tror ikke, at Nogen vil paasta, at Udvalgenes Arbejder fra den Tid, Udvalgene saaledes bleve mange og meget mandstærke, stride bedre frem, og at Thingets Arbejder ere mere grundige. Naar man sammenholder Betænkningerne fra Rigsdagens første Tid og fra den Tid, hvori vi nu befinde os, tror jeg, man vil overbevise sig derom. Det er meget hyppigt, at Udvalgenes Medlemmer, og navnlig de Medlemmer, som ere særlig betroede det Slags Sæver, ere saa bebyrdede med Forretninger, at de ikke